

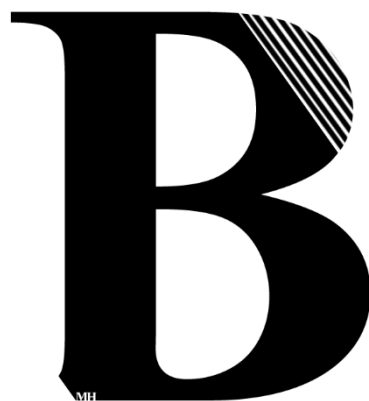
BRRA

TĚŘÍ

ČEK

MAREK HNILA

BRATŘÍČEK

Nakladatelství BRATŘÍČEK

Název knihy: Bratříček

Podnadpis: Verze A

Autor: Marek Hnila

Nakladatelství: Marek Hnila – Bratříček

2017

978-80-906767-5-6 (PDF)

978-80-906767-6-3 (Mobi)

978-80-906767-7-0 (ePub)

978-80-906767-1-8 (Tištěné vydání)

KAPITOLA 1

2. července 1920 se mojí mamince narodil chlapec jménem Colin. Seděli jsme s tatínkem na trávě venku před domem, zatímco maminka přiváděla na svět mého malého brášku. Byla už docela tma, když jsme uslyšeli dětský pláč, vycházející z domu. Tatínkova pusinka se najednou rozechvěla. Řekl:

„Počkej tady, hned se vrátím.“

Vešel do domu a za chvíli, přesně jak mi slíbil, se vrátil. Měl slzičky v očích. Sedl si vedle mě na zem, pohlédl k obloze a vztáhl ruku ke hvězdám. Řekl mi:

„Vidíš ty hvězdy, Šimone?“

Vzhlédl jsem k obloze a tatínek pokračoval.

„Vždy, když se narodí nová duše, tak jedna na obloze přibude, věděl jsi to?“

Zakroutil jsem hlavou a poslouchal dál.

„Zrovna teď jedna přibyla. Narodil se tvůj malý bratříček. A jeho hvězda je v našem obrovském světě úplně nová. Kolik ti je let, Šimone?“

Ani jsem neváhal a vyhrknul jsem:

„Pět.“

„Správně, tvá hvězda je tady už pět let. Svítí na nás a spoustu věcí už zažila. Ví, že si před kýchnutím dáme ruku. Ví, že před jídlem si vždy umyjeme ruce. Ví, že nemluvíme s cizími lidmi. Ví, že rodina je to nejdůležitější na světě. Teď je z tebe velký brácha, Šimone. Musíš teď všechno svého bratříčka naučit. Musíš být silný, vést ho a jít mu příkladem, aby jeho hvězdička svítila tak jako tvoje.“

„A, která je ta moje?“

Tatínek neváhal a prstem mi ukázal nejjasnější hvězdu na obloze. Mezi tím se otevřely dveře. V nich stál doktor a zval mě dovnitř. Když jsem vešel, viděl jsem maminku ležet na posteli. V náručí svírala malinkaté stvořeníčko. Když mne spatřilo, jakoby na povel přestalo plakat.

„To je tvůj bratříček. Pozdrav,“ řekla mi maminka.

„Ahoj“

A miminko, jako by vědělo, co říkám, natáhlo svoji malou ručičku a chytlo mě za prst. Byla to nádherná chvíle. Měl jsem svého malého brášku. V ten den jsem se přestal bát strašidel, přestal jsem být lakomý, přestal jsem odmítovat a hlavně jsem se snažil, aby můj bráška nebyl nikdy smutný.

KAPITOLA 2

Náš statek byl nádherný, měli jsme tam spoustu zvířat a všichni z města kupovali na farmářském trhu jen od nás. Můj tatínek byl totiž zemědělec a celý obrovský statek mu patřil. Vedle nás měli farmy ještě další dvě rodiny: Woodsovi a Evrtonovi.

Na statku nás bylo celkem pět. Já, můj bráška, tatínek, maminka a můj dědeček, který měl dům kousek za farmou. Hladem jsme netrpěli, protože dědeček byl myslivec a často přinášel nějakou zvěř, kterou ulovil v lese. Tatínkovi se dědečkovu počínání nelíbilo, ale jídlo bylo jídlo a tak jsme se vždy všichni sešli u jednoho stolu. I přesto, že na farmářském trhu prodávali celkem tři farmy; Woodsovi, Evrtonovi a my, vždy jsme toho prodali nejvíc. Vždy po sezóně za námi přišli ostatní farmáři a ptali se tatínka, jak to dělá. On se jen zasmál a pokrčil rameny, ale já vím, v čem to bylo. Dělal totiž vše s láskou. Tedy samozřejmě, že v tom byla taky spousta práce, ale vždy v tom byla i láska k farmaření. Ovšem, i když jsme prodávali tak dobře, nebyli jsme nějak přehnaně bohatí, ale jak moje maminka vždycky říká:

„Máme se dobře.“

Moje maminka je velice krásná dáma a vůbec se tatínkovi nedivím, že je do ní zamilovaný až po uši. Víte, moje maminka byla jednou provdaná za hospodáře, který jí bil a nadával. V té době se tatínkovi

moc líbila. Jediné, co se tatínkovi nelíbilo na mamince, byl její manžel. Ubližoval jí a tak ji jednoho dne můj tatínek, jak stále praví:

„Romanticky unesl.“

Za nějakou dobu jsem prý přišel na svět. Nedávno, jedné neděle, když maminka ještě měla brášku v bříšku, nám v kostele farář vyprávěl o svátosti manželské. Nerozuměl jsem tomu, a když jsme už večer všichni seděli u stolu, zeptal jsem se maminky:

„Co je to svátost manželská? Vyprávěl o tom dnes farář v kostele. Nepochopil jsem to.“

„To je, když víš, že už v životě nechceš být s nikým jiným. Manželství je, když víš, že někam a někomu patříš,“ řekla maminka.

„To je ale můj tatínek potom zloděj, když tě ukradl někomu, komu si patřila?“

Maminka se chytila stolu.

„Jednou jsi přece byla vdaná, pak tě tatínek ukradl a teď jsi s námi. A krádež je taky hřích,“ pokračoval jsem.

„Kde jsi to slyšel, Šimone!?,“ zeptala se maminka a zdálo se mi, že je i trochu naštvaná. Nenápadně jsem hlavou otočil k tatínkovi, který seděl na druhém konci stolu celý zpocený.

„No ptal se mne, jak jsme se poznali. Přece bys nechtěla, abych lhal. Všechno mu vysvětlím.“

Maminka vstala od jídla, odešla do pokoje a zabouchla za sebou dveře.

„Tati, pokazil jsem něco?“

Tatínek se otočil ke mně a klidným hlasem povídá:

„Šimone, já maminku nikomu neukradl. Víš, jak tvá maminka pořád říká: „Máme se dobře?“ S tím pánem, kterého si vzala, říkala jen: „Je mi smutno.“

„Po čem jí bylo smutno, tatínku?“

„No přeci po větě: „Máme se dobře.“ A já věděl, že se mnou se té věty dočká.“

„Ale jak je to možné? Vždyť on byl hospodář a ty jsi zemědělec. A navíc, on byl s ní ženatý.“

„A pořád ještě je. Ale teď mne dobře poslouvej, synku. Krádež není krádež, pokud nekradeš pro sebe, ale pro někoho, koho miluješ z celého srdce. O tom se v Bibli nepíše, ale tenkrát Bůh ještě nevěděl, jací lidé dokážou být.“

Nerozuměl jsem tomu, co tatínek řekl, ale mluvil s takovým klidem, že jsem věděl, že to pro maminku udělal, protože ji miluje

nade všechno na světě. Bylo to překrásné. Zeptal jsem se tedy ještě na poslední otázku:

„A nebojíš se tatínku, že si ten pán pro maminku přijde a odvede si jí?“

„Bojím, to víš, že bojím. Ale chci pro tvou maminku a pro vás jen to nejlepší. Nemusíš se ničeho bát, Šimone. Maminku nám nikdo nevezme, slibuji. A teď sněz večeři, já se půjdu s maminkou udobřit.“

Mrknul na mě, vstal od stolu a vykročil k pokoji. Někdy jsem tatínkovu povídání v něčem nerozuměl, ale vždycky, když jsem byl mrzutý, tak mě dokázal uklidnit. A myslím si, že maminku dokázal uklidnit vždycky ještě líp. Nikdy se na něj nedokázala zlobit. Byla to prostě láska!

KAPITOLA 3

Když jsme brášku ukládali do kolébky, pořád plakal. Chtěl jsem ho vzít do náruče a pochovat ho, ale maminka mi řekla, že bych to neměl dělat, abych brášku neupustil. Musel jsem slíbit, že ho nebudu chovat ani vytahovat z kolíbky, pokud mi to tatínek nebo maminka nedovolí.

A tak tatínek chodil do práce nevyspalý a maminka měla možnost si zdřímnout jen při kojení, když byl bráška potichu.

Znáte ten pocit, když jste unavení a vaše tělo potřebuje spánek tak moc, že jakoby nějakým magickým tlačítkem vypne ostatní smysly, jako je třeba sluch, zrak a čich? Vám zbude jen jediné; dobít si baterie spánkem. Vaše tělo vám zařídí, že nic neslyšíte, i když chcete. Jedné noci tahle únava přišla i na mé rodiče.

Bráška pořád brečel a nikdo ho nešel utěšit. Vstal jsem z postele a vydal se do ložnice, odkud byl pláč slyšet. V manželské posteli spala maminka s tatínkem a tatínek chrápal. I přes ten silný pláč rodiče spali jako zabití. Nakouknul jsem do bráškovy kolébky. Když mne malý bratříček spatřil nad kolébkou, přestal náhle plakat. Jeho oči se rozzářily a já si chtěl brášku pochovat, ale věděl jsem, že nesmím. Zvedl jsem tedy hlavu od kolébky a zamířil ke dveřím. Když jsem byl téměř na chodbě, tak bráška začal znovu plakat. Vrátil jsem se proto znovu ke kolébce, aby přestal. A opravdu.

Naklonil jsem se znovu nad kolébku, aby bráška věděl, že jsem u něj a on plakat přestal. Bylo to jako bych byl nějaká jeho hračka. Plyšový medvídek, bez kterého neusne. Dřevěné autíčko, bez kterého nemůže být. Byl jsem jeho starší bratříček.

Ta noc mnohé změnila.

KAPITOLA 4

Jak šel čas dál a dál, bráška rostl a já také. Snažil jsem se plnit tatínkovo přání a naučit jej vše, co jsem uměl. A tak jsem tu byl jen pro něj. Chodil jsem s ním do kostela. Učil jsem ho všechny dětské hry. Jenže bráškovi se nic nelíbilo. Z ničeho se neradoval. Neusmíval se. Mluvil jen občas. Nikdy si nehrál s ostatními dětmi. Měl jsem pocit, že ani s rodiči nechce trávit čas, ale možná to bylo tím, že tatínek byl dlouho v práci a přicházel domů až k večeru. Maminka se s tatínkem často hádala, že není nikdy doma, a že by si na nás měl udělat čas. Tatínek vždycky odvětil, že doba je zlá, a že se moc snaží, ale není to jednoduché. Věřil jsem tomu, co tatínek říká, protože dědeček měl už málo sil a na lov chodil jen zřídka, a tak nás musel tatínek uživit všechny. Bráška to vždycky nesl velice těžce, že se maminka s tatínkem hádá, proto chtěl být vždy jen se mnou nebo sám. Moc jsem nerozuměl, proč chce být stále jen se mnou a ne s kamarády ze školky, ale i přesto, že byl pořád jen smutný, jsem se snažil jej vždy nějak potěšit nebo utěšit tak, jak to vždycky dělal můj tatínek mně. A hlavně, aby se mu už nikdy nic nestalo.

Na jeho narozeniny jsem si pro něj připravil překvapení. Chtěl jsem ho naučit střílet z pušky. Vešel jsem do jeho pokoje. Bráška ležel na zemi a maloval na papír obrázky.